

bepaald bedrag geven. Dit heeft soms het nadeel, dat de echtgenoot, als hij gevraagd wordt contribuant voor de V.U. te worden, zegt: „Mijn vrouw gééft al”.

Als mevrouw echt spaart, gaat dit argument niet op en haar sparen zal haar man eerder stimuleren ook mee te doen aan het werk voor de V.U. door zelf lid, donateur of begunstiger te worden.

Op onze vergadering kwam de heer Vermeijden ons vertellen over de nieuwbouwplannen van de V.U.; door twee maquettes werd zijn toespraak verduidelijkt voor de aandachtig luisterende dames.

Wat een mogelijkheden zijn er in de toekomst voor de Vrije Universiteit! Ons werk is een klein, maar toch onmisbaar onderdeel, als onze V.U.-busjes meehelpen de band tussen de V.U. en ons christelijk volksdeel te versterken.

Mevrouw Verdam had voor ons allen een heerlijke lunch en daarna vertrokken we per bus naar Amstelveen, naar de verpleegstersflats. In groepen mochten we de tijdelijke behuizing van de zusters bezichtigen. Daarna gingen we naar de verpleegstersschool.

We werden ontvangen door zr. Groneman en zr. Van Aniel, die ons in clubs van 7 à 8 dames door de school rondleidden en op alle vragen toelichting gaven. Zr. Groneman bood ons een lekker kopje thee aan in de bibliotheek, en vier leerlingen „showden” voor ons de verpleegsterskleding, die de zusters straks in het V.U.-ziekenhuis zullen dragen.

Met een hartelijk dankwoord aan zr. Groneman werd de „najaarsvergadering” besloten.

B. Bos-Koning

„Absoluut neen!” zei professor Fabius

20 april 1871 is een gedenkwaardige dag in de geschiedenis van de universitaire wereld van Nederland. Toen immers werd in Groningen ingeschreven als studente in de medicijnen: Aletta Henriette Jacobs, dochter van een dokter in Sappemeer. Zij was de eerste vrouw in Nederland die de poort der universiteit binnenging.

Het eerste schaap was over de dam, maar de volgende kwamen niet snel opzetten: 1877 een zuster van Aletta, 1880 zag de eerste studente in Utrecht, 1889 de gemeentelijke universiteit van Amsterdam, 1890 Leiden, 1900 Delft, 1904 Wageningen.

Maar met enige spanning wacht u natuurlijk op het jaartal dat ik voor de Vrije Universiteit zal noemen. Want waar hebben wij het vanmiddag over? Over: „Vrouwen en de V.U.”. Welnu, 25 jaren van het bestaan onzer universiteit zijn vergleden wanneer op 24 september 1905 in de senaatsvergadering een verzoek wordt behandeld van de heer 't Hooft te Arnhem, waarin hij toelating vraagt tot de juridische studiën voor zijn dochter, mejuffrouw S. L. 't Hooft.

In de Senaatszaal

Ik zie hem voor mij, die mooie grote senaatszaal in het gebouw aan de Keizersgracht, met de tafel met het groene kleed, de deftige stoelen, de hoge ramen en daarachter de hoge bomen van de V.U.-tuin, waar de vogels fluiten zoals ze alleen maar in september bij de Amsterdamse grachten fluiten kunnen. Daar zitten ze rond de tafel, prof. Fabius, prof. J. Woltjer, prof. Geesink, prof. H. H. Kuyper, prof. H. Bavinck, — om maar enkelen te noemen.

Fabius neemt hier eerst het woord en hij zegt niet veel anders dan wat hij een paar jaar tevoren geschreven had in zijn bundel „Voortvaren”. Graag wil ik u daar eens iets van vertellen. Want in die bundel heeft hij een aparte paragraaf gewijd aan „man en vrouw”. Hij zegt dat men tegenwoordig maar steeds verdedigt dat man en vrouw gelijke rechten hebben omdat zij gelijk zijn. Maar dat is immers niet waar. Wij lezen toch al in Genesis dat God de mens als man én vrouw schiep! Daar ligt toch al de principiële ongelijkheid! Die ongelijkheid gaat Fabius nu uitgebreid bewijzen.

Bewijzen!

Een paar dingen ervan wil ik u noemen omdat ze ons zeer komisch in de oren klinken: